

Selmana Santa

SA POBLA
2024
PROGRAMA

Salutació

Com a batle i com a pobler, en aquests dies tan assenyalats de Setmana Santa vull compartir unes paraules amb vosaltres poblers i pobleres.

Són dies de processons, celebracions religioses i festives, i vull expressar el meu sincer agraïment a totes les confraries de sa Pobla, a la parròquia i a les persones que s'impliquen activament perquè puguem gaudir d'una Setmana Santa lluida.

La Setmana Santa és un temps important, no només pel seu significat religiós, sinó també per a les tradicions del nostre poble. És una oportunitat per connectar amb els nostres costums i compartir moments amb els éssers estimats.

Som molts els que des de nins hem interioritzat la tradició de fer les panades, rubiols i crespells en família, o de compartir taula amb els amics al Pancaritat a Crestatx, enguany decretat festiu, com es mereix.

Biel Ferragut Mir, batle de sa Pobla

Quaresmart phone - Setmana Santa connectats amb...

El nostre món viu en una constant evolució tecnològica sobre tot en el món de la Comunicació, vivim en una societat Inter-Comunicada al segon, per exemple, si jo ara mateix volgués compartir el que estic escrivint amb un company que viu a qualsevol part del planeta, ho podria fer i ell anar afegint al meu document comentaris o correccions immediates, si, ho podria fer.

Per aquest motiu enguany la nostra Parròquia ha viscut una QUARESMA SMART PHONE, a partir dels telèfons SMART aprendre a connectar amb Jesús.

Els nostres telèfons tenen unes aplicacions que ens poden ajudar a estar connectats amb... així hem après a Recarregar les nostres bateries units a Jesús, a pujar al "Núvol i-trinity" les nostres angoixes, crisis, preguntes, els anhels i davallar els consells, camins, la Paraula que ens comunica el tàndem Pare-Fill. Hem après també a llençar a la paperera per tal de reciclar tot allò que ens impedeix o dificulta que la nostra comunicació sigui neta i clara, per tal de poder Il·luminar amb la llum que rebem al nostres veïnats i amics i així poder Compartir tot allò que hem experimentat.

Jesús, en els seus temps, sense tenir un SMART, es recarregava amb el Pare, pujant al núvol i descarregant tot el que necessitava per poder destriar tot el que l'impedia relacionar-se amb els persones i així oferir-los la Llum que ha d'Il·luminar la seva vida. I més encara com a gra de blat va morir per tal de donar molt de fruit, per compartir-se amb nosaltres.

La Setmana Santa d'aquest 2024 hauria de ser per tots nosaltres uns dies de connexió continua amb Jesús per tal que ens ensenyi a sembrar-nos juntament amb ell per donar molt de fruit, un fruit que hem de saber compartir amb els germans, de la mateixa manera que compartim notícies, acudits, cançons, "memes" i tot allò que ens agrada, amb els nostres SMARTS.

Mirem i contemplem un any més aquest Jesús que passarà pel nostre costat, assumint la seva condemna a Mort com a Vacuna per una Vida més humana i més Feliç. CONNECTEM amb Jesús, amb els germans, amb Déu.

Vós he de confessar que he estat temptat de demanar a IA (Intel·ligència Artificial) que me fes aquesta feina, però crec que no hagués pogut transmetre el que jo vull compartir amb vosaltres. Bona Pasqua 2024!

Felip Salvador Diez Forteza
Rector de Sant Antoni Abat de sa Pobla

i Cristians: la desconexió més absurda

Confraria de Santa Margalida

En uns dies entrarem a la Setmana Santa. Estem en temps quaresmal. Per als cristians, els que s'ho senten de veres i no per pura tradició, és la major fita a la que ens enfrontam: Jesús mor a la creu per donar sentit a la seva venguda. Però no és una simple mort, sinó que amb la seva resurrecció posa els fonaments sobre els que el cristianisme fa 2000 anys que s'hi assenta.

Tot això dit així, aviat i amb paraules que a molts els fan olor a naftalina, és difícil de comprendre i d'interioritzar. Per a fer-ho, es requereixen d'una sèrie d'ingredients que ja fa estona que no estan de moda. Des de fa segles els humans anam patint un procés de "desconexió" amb la cosa divina, i abraçam les úniques bondats del materialisme més ranci i maniqueu que ens poguem imaginar.

No ens n'adonam com la ciència materialista, la tecnologia galopant, les agendes familiars repletas d'activitats per fer-fer-fer, els deutes familiars, la desmotivació laboral, o les ocupacions ocioses, en definitiva el ritme frenètic de les nostres vides, ens duen cap a una sola qüestió: desconectar. Fixau-vos com fins i tot els lemes comercials més habituals són: relaxa't i desconnecta.

- Però de què hem de desconnectar? - Un es pot demanar.
- Idò de la vida frenètica: viu, que la vida són dos dies! - És la resposta que ens "disposen" habitualment.
- Però, desconnectar per a fer què?
- Per a què tenguis temps per a tu.

I aquí entra en escena el dimoni, aquell que tenim dedins i que no cal que l'aniguem a cercar per cap racó del poble. Aquest temps de desconexió "s'ha de tornar a omplir i ocupar de bell nou". De quina manera? Ja ho deien els romans: *panem et circenses*. Pa i circ, menjua i distraccions. Hores interminables i absurdes a les xarxes socials. Maratons de sèries o pel·lícules a les plataformes de pagament de video en línia. Festes i xaranga, buides de contingut, i ben carregades d'alcohol i d'altres inhibidors més perillosos. Futbol, realities, i pseudo-intel·lectuals a tots els mitjans. Col·leccionar llocs: viatjar per viatjar, sense entrar en l'essència del lloc visitat. Menjars calòrics, greixosos i perniciosos, creadors de malalties i patiments. Activitats esportives frenètiques, sovint doloroses, per evadir remordiments i passats cruents. Agendes socials plenes de dinars, sopars, quedades per fer cerveses i cafès. Tradicions en decadència: panades, risses i robiols. I la pregunta és:

- Quan ens CONNECTAM, de veres, a la vida?
- Mai - És la resposta.

Perquè no hi ha, curiosament, temps. En tota la història de la humanitat, vivim el moment que més interconnectats esteim, fins i tot ens assabentam abans d'una crisi en el Japó a que un veïnat nostre hagi passat a millor vida. Però, kafkianament, esteim desconnectats de la vida, la de veres, no la que ens han pintat i que és la que vivim la majoria.

La venguda de Jesús va ser per això: per desconnectar-nos de la perenne Sodoma i Gomorra, i connectar-nos a l'amor per un mateix i per als altres. Arriba la Setmana Santa i està a les teves mans com la vols viure: intensament i plenament, és a dir, connectat a la seva essència; o així com ho farà la majoria amb la Rua de Setmana Santa, dies de vacances ben "ocupats", és a dir, seguir desconnectats. Estimat lector que hagi arribat fins aquí: tu tries.

El martiri de Santa Margalida ens recorda que tengué una vida "connectada". La creu que porta a la mà esquerra fou el seu smartphone, el seu canal de comunicació, amb la vida divina.

Programació Setmana Santa 2024

- Dissabte del Ram** A les 19.00 hores. Missa i pregó a càrrec de **Joan E. Capellà Cervera** i seguidament concert de la Coral de sa Pobla.
- Diumenge del Ram** A les 11.00 hores. Processó (plaça del Metge Duet). Benedicció dels rams i Ofici de la passió amb la banda de la Mare de Déu de Lluc.
Missa de la Confraria del Bon Jesús.
- Dilluns Sant** A les 19.30 hores. Celebració comunitària de la Penitència.
- Dimarts Sant** A les 20.15 hores. Els Passos a l'església
- Dijous Sant** A les 19.00 hores. Celebració litúrgica del Sant Sopar.
A les 21 hores. Processó.
En acabar la processó. Hora Santa a la Casa Santa. (R. Franciscanes)
- Divendres Sant** A les 9 hores. Laudes a la Casa Santa (Missioneres V.D.)
A les 19.00 hores. Celebració litúrgica de la mort de Jesús.
A les 20.30 hores. Terratrèmol i Davallament Solidari
A les 21 hores. Processó.
- Dissabte de Pasqua** A les 20 hores. Vigília pasqual.
- Diumenge de Pasqua** A les 8.30 hores. Processó de l'Encontre i ofici de Pasqua.

Quaresma solidària

Campanya d'Aliments: Recollida tota la Setmana Santa a la parròquia.

Col·lecta Càritas: Recollida el Dijous Sant.

Pregó de Setmana Santa a Sa Pobra 2023

Jaume Font i Barceló

Setmana Santa poblera: Els tambors de la memòria

Benvolguts amics i amigues:

L'any 2000 de la mà de la coral i la associació de confraries, tingué lloc el primer pregó de Setmana Santa.

D'ençà que l'Associació de Confraries de Setmana Santa a través del seu president Joan Villalonga, va tenir la deferència de convidar-me a pronunciar aquest pregó, he intentat cercar dins la memòria el meu primer record de Setmana Santa, la primera vivència d'infant que me vincula a una celebració que sempre he sentit molt a prop al llarg de la meua vida.

Realment no sé en quin moment aquell infant que era jo, que ho mirava tot amb ulls astorats, ve ser conscient de lo que significava aquella celebració que, en la seva manifestació més popular -les processons de Dijous i Divendres Sant- omplia Sa Pobra de flaires de solemnitat i recolliment, d'una mescla confusa de tristor i esperança, mentres la primavera s'anava obrint pas a les marjals pobleres, normalment quan faltaven poques setmanes per començar l'exportació, cap a terres angleses, dels esplets de patates primerenques, el preu de les quals acabaria determinant, un any més, el progrés econòmic del poble i el benestar dels nostres pagesos i menestrals.

Si hagués de cercar una referència sensorial per acostar-me a aquest primer

encontre, ho faria, sense cap dubte, evocant les panades de les meves padrines i de mumare i, en general, de tota la gastronomia (la cassola de Pasqua, els robiols, el frit de me, les panades de conill) que feien tan característica una celebració que, per mor d'una enorme ironia, es basava en una mort cruel.

L'assassinat del Fill de Déu com a punt de partida d'una celebració gojosa me semblava una contradicció totalment incomprendible als meus 10 o 12 anys i que no me vaig atrevir mai a comentar al meu confessor d'aleshores, Don Jaume Bisanyes, el mateix que m'havia batiat i a qui temia i respectava tant que no gosava posar-lo en el compromís d'haver d'explicar-me perquè de la mort sorgia l'alegria: al cap i la fi, supos que quan encara tens els cap ple de grins la idea de la resurrecció escapa completament de la teva comprensió.

Mirant ara cap enrera, pens que la Setmana Santa era, per als nins i nines

de l'època, la porta més misteriosa i atractiva cap a les tradicions nostrades, el bauló emocional que ens lligava a un passat que tornava, any darrera any, en forma de sermons, processons, conductes socials, hàbits religiosos i una gastronomia que respectava una estricta tradició culinària, en la qual les persones majors normalment imposaven la seva jerarquia a la cuina.

Perquè si Nadal i els Reis es podien considerar, en aquells anys, una festa de nins (una tendència que s'ha consolidat plenament a les darreres dècades), podem dir que la Setmana Santa era la festa de gent adulta, d'homes i dones amb el posat serio, l'expressió solemne, concentrada, respectuosa i devota davant l'escenificació d'un relat evangèlic que parlava de penitència, de sacrifici, de redempció, de la mort i sobretot de la vida més enllà de la mort.

Però, com he dit al començament, de totes les manifestacions de devoció popular que conformaven la Setmana Sant poblera, sense cap dubte varen ser les processons de Dijous i Divendres Sant les que més me marcaren en aquells anys en que deixes poc a poc la infància i comences a sentir que formes part de qualche cosa més gran.

Quan mon pare me va apuntar a la Confraria del Bon Jesús (de la qual ell en va ésser un dels fundadors) jo tenia 10 ó 11 anys. Quan me vaig posar per primera vegada el vestit de penitent vaig entrar dins un univers simbòlic i sentimental que m'atreia i me regirava a parts iguals.

Record perfectament els nervis de les hores anteriors a l'inici de la processó, els membres de la Banda Municipal assajant els seus instruments, els capellans donant les darreres instruccions, la

placeta de l'església plena de gom en gom de poblers i pobleres de tots els tamanys i edats (a vegades eren dues o tres generacions de la mateixa família)... l'olor dels ciris i les flors, el toc d'avis, el començament de la processó...i el silenci que s'estenia per damunt el poble com una capa de la Mare de Déu, com si Ella volgués protegir aquella llarga cadena humana que durant unes hores desfilaria, en silenci i sense més sons que els de les cornetes i els tambors, el camí que evocava el via crucis del seu Fill mort violentament als 33 anys.

Crec que en gran part va ser a través de les processons que vaig començar a descobrir Sa Pobla socialment, a mirarla d'una altra manera. Avançant poc a poc, mirant a estones (sempre de coa d'ull), a mon pare i els altres adults de duien el pes de la confraria del Bon Jesus, vaig tenir temps de trepitjar els carrers del meu poble o observar les seves cases, la gent dreta esperant la desfilada, algunes padrines assegudes a les seves cadires de bova, qualcuna amb una manteta damunt les cames si aquell any les celebracions havien caigut en un mes de març que, fidel a la seva tradició, a vegades amb un fred inoportú i molest.

Així va començar la meva particular romeria d'infant pobler, veient només la part de la processó que tenia davant, preocupat de no perdre el pas i cercant amb la mirada els amics que esperaven que jo els hi donàs els caramels i les *peladilles* que més tard contarien a ca seva, orgullosos o defraudats, segons fos la magnitud del boti aconseguit.

Deu o dotze anys més tard jo ja no era aquell al.lotet innocent, però seguia anant a les processons, només que ho feia cent metres més enrera, al final de

tot, tancant la solemne comitiva amb la resta d'autoritats, primer com a regidor i vuit anys més tard ja com a batle. Des de darrera podia veure la processó d'una altra manera, amb més perspectiva, com si dugués una ulleres de mirar lluny. En certa manera, era una metàfora de la meva pròpia evolució com a persona i com a servidor públic del meu poble, que també vaig aprendre a mirar amb un angle de visió més ample, més obert.

Podríem dir que vaig descobrir Sa Pobla al front d'una processó, però vaig aprendre a conèixer-la i estimar-la més quan la vaig tancar.

En aquest procés de quasi vint anys entre quan encapçalava la processó i quan la tancava (que en realitat coincidiren amb els vint anys que separen l'al·lotet de l'adult), vaig tenir el privilegi de conèixer persones que m'acompanyaren en el meu procés de nin a penitent, i més tard de pare de família a batle. Persones amb un sentit de l'espiritualitat i una profunda devoció, una manera d'entendre les tradicions i els rituals que brostava de molt endins.

Persones moltes de les quals ja no hi són però perviuen dins el record d'un poble i un temps que sempre serà el nostre: L'amon Pau Grau "Aixut", Joan Campets, Toni Muntaner, Llorenç Cantallops, Martí Crespí Guidano, Joan Llobrera "Roig", Sebastià Campins, Miquel Capó, Joan "Guixa" i la seva dona, dona Magdalena... juntament amb altres noms entranyables com Toni Xineta, L'amon Pau Nana i Biel Gost, Joan Villalonga i Miquel "inquero", Pere Crespí o Joan Cantallops, sense

oblidar els germans fusteret (Xisco i Tolo) o la que fou primera presidenta de la confraria de Sant Antoni, Margalida Socias, a més de Francisca Crespí, Francisca Picó, Magdalena Cantallops i Eulogia de Arriba o Joan Ciria... com també cosidores i brodadores com, Catalina Ramis, Francisca Serra "Rian", Toni "Povardo".

Ara, quan torn a les processons i a la Setmana Sant poblera en general, a vegades me deman si aquella mirada de nin seria possible en un mon tan canviat com el que vivim, si aquella espiritualitat que enrevoltava la Setmana Santa, al marge fins i tot de les conviccions religioses de cadascú, no seria avui una cosa gairebé inimaginable.

I quan dic espiritualitat em referesc al seu sentit més ample i obert, que va més enllà de las creences concretes de cada un de nosaltres, tant si aquestes creences han sorgit del nostre interior com si tenen un component d'herència familiar, d'hàbits adquirits amb el temps i la costum i que fins i tot sovint han passat intactes de pares a fills.

Quan xerr d'espiritualitat me vull referir, en definitiva, a allò que ens serveix de batiport a la transcendència, a la íntima percepció de que som qualche cosa més que uns éssers racionals reduïts a las tasca de lluitar per la nostra supervivència en un món hostil.

Quan me faig aquesta reflexió me torna venir al cap una idea que m'enrevolta d'ençà que vaig començar a preparar aquest pregó: me deman si a la litúrgia de la Setmana Sant poblera hauríem

d'afegir, juntament als Dotze Sermons, el sermó de les Dotze Preguntes, els interrogants que ens hauriem de plantejar per explicar els canvis tan vertiginosos que ha experimentat en nostre poble els darrers quaranta anys i com aquests canvis també han afectat a l'espiritualitat dels poblers i pobleres i a la manera de relacionar-se amb ella.

Dotze Preguntes entre les quals hi hauria la que potser seria el nostre principal repte avui: com pot sobreviure el missatge evangèlic que commemora la Setmana Santa en un món tan globalitzat, interconnectat, hedonista i basat en l'espectacle i en la satisfacció immediata dels desitjos i aspiracions, sense marge per a l'espera, la renúncia, el sacrifici o la frustració?

Què pot tenir d'atractiu –com a espectacle interactiu, que capti el seu interès- per a la gent jove de Sa Pobla el relat dramatitzat d'un revolucionari executat fa dos mil anys en nom del tot poderós César romà, com a càstig per haver capgirant les certeses i els dogmes intocables apel·lant, únicament, a la força de l'amor de Déu als homes i garantint la resurrecció d'una ànima immortal?

El repte d'adequar les celebracions de la Setmana Santa poblera al pols vital d'un poble que està canviant davant els nostres ulls a marxés forçades haurà d'ésser qualche dia objecte de reflexió amb calma. La mateixa calma i serenor que haurem de tenir per repensar cap a on volem que vagin unes celebracions que tots volem que continuen essent lo que han estat durant segles i generacions: un element de cohesió per a la societat poblera, un exemple

de perdurabilitat d'unes tradicions i uns rituals profundament arrelats dins lo més fondo de l'ànima poblera.

I, a més, sempre ens quedarà Crestatx, el dimarts de Pasqua, pancaritat, la jornada més participativa del calendari festiu pobler i probablement el dia en que el sentit de pertinença a una identitat poblera pren més força.

He tingut el privilegi, com a batle i com a pobler, d'haver viscut de prop el procés de recuperació de la diada de Crestatx, des d'un modest protagonisme com a festivitat menor, a de les gran celebracions pasquals, que va arrossegar durant molts d'anys, fins a convertir-se en festa per antonomàsia dels poblers, al voltant dels grans calderons d'arròs, les cançons populars i les processons amb la imatge de Santa Margalida amb què comença i acaba una jornada que passa de lo religiós i místic a lo lúdic i festiu amb una sorprenent velocitat, deixant espai per a totes les sensibilitats, totes les maneres d'entendre la devoció, la festa i la vida.

Quan record aquest llarg procés que vaig viure en primera persona i que va culminar, ja fa molts d'anys, tornant a situar el nom de Crestatx en el centre de l'univers festiu pobler, me venen al cap molts de noms que varen tenir un protagonisme determinant en aquest procés: noms com el de n'Alexandre Ballester, l'home que sempre tenia Sa Pobla dins el cap i que sabia quan i com reactivar l'esperit de convivència i bauxa dels seus ciutadans al voltant de mites compartits, llegendes i tradicions que ningú com ell ha sabut gestionar (i, si era necessari inventar-los, els inventava).

♥ bona pasqua ♥

Noms com el de de Madó Antònia Buades, la veu del camp pobler en la seva expressió més autèntica, la veu de la marjal, de la terra i de la suor de la feina, el clam que el dia de Crestatx tornava a elevar-se per damunt les terres de Crestatx, Son Toni i S'Obac, en lo que acaba essent una oració laica i festiva, que ens recordava a tots els poblers on era el nostre niu, el lloc on, set segles enrere, tot va començar devora santa Margalida. I en aquest recordatori no puc oblidar noms tan entranyables com els de l'amon Tomeu Poller i la seva dona madò Magdalena, acompanyats dels inoblidables barretiners, personatges admirats i estimats, associats per sempre més a Crestatx dins els plecs de la nostra memòria.

La diada de Crestatx forma part indissoluble de la Pasqua poblera, com els "rollos" i les peladilles, la cassola i els caragols, les panades i els robiols, les pel·lícules de romans al Montecarlo i la matinada que havíem de fer per veure l'Encontre a la Plaça Major. Records en blanc i negre i també en color... estampes, al cap i a la fi, d'un poble i una societat poblera que ha anant creixent i madurant -a vegades a tocs i parxades- incorporant progressivament les exigències d'una modernitat que a vegades sembla malsofrida, inhòspita, que pareix que ha perdut la seva innocència i també la seva capacitat de generar il·lusió.

Com he dit abans, potser ha arribat el moment d'assumir que el futur de la Setmana Santa poblera depèn molt de fins a quin punt podem combinar aquestes dues mirades:

1.- Per una part, recordant el paper que han tingut les persones i les entitats que, des de sempre, han mantingut ben

alt el pavelló d'unes celebracions que han sabut resistir el pas del temps amb dignitat i un important suport de la gent.

2.- Per una altra part, tractant d'imaginar com serà la Setmana Santa poblera d'aquí a vint o trenta anys i què hauréem de fer per conservar lo essencial d'aquesta celebració encara que sigui sacrificant lo que és secundari, trivial.

Potser és el moment de separar lo que és autèntica tradició d'una repetició mecànica de conductes i costums que no tenen altra legitimitat que la de que sempre s'ha fet així, una expressió de la que hauríem de fugir tots els que estimam les nostres arrels, perquè a vegades -encara que sigui difícil acceptar-ho- les coses han de canviar perquè lo realment important, el bessó, continui igual o fins i tot en surti més fort, més sòlid, més gran.

Però això, amic i amigues, ja seria un altre debat, i correspondrà plantejar-lo a la gent jove, als poblers i pobleres de nova generació (amb tota seguretat la més preparada en set-cents anys d'història del nostre poble i que, així i tot, s'han d'enfrontar a un futur que a vegades sembla més incert que mai) què, en aquest tema com en la resta d'assumptes que ens afecten com a poble, hauran de decidir cap a on hem d'anar. Esperem que encertin mentres noltros, els veterans amb mil crosteres, a la pell i en el cor, els observarem sense fer renou, des de darrera de tot, en silenci i tancant la comitiva, el lloc des d'on es veu millor passat la processó...i la vida.

A tots i totes, moltes gràcies. I molts d'anys.

VIVIU LA SETMANA SANTA

Bus a Crestatx

SA POBLA - CRESTATX - SA POBLA

Servei d'autocars de la plaça del Mercat a Crestatx
Horari: de 9 h a 19:30 h.

Ticket anada: 1 € tornada gratuïta

Aconsella'm l'ús del Bus per descongestionar el trànsit a Crestatx i evitar desplaçaments, accidents innecessaris.
Recordam que hi haurà aparcament habilitat per automòbils.

PANCARITAT CRESTATX 2024 TRASTS

Es posa en coneixement de tots els qui utilitzen TRASTS de la Parròquia el dimarts de Pasqua (2/04) a l'esplanada de l'oratori de Crestatx, que podran passar a pagar per l'oficina de la Parròquia abans de dia 26 de març (els dimarts de 17.00 a 18.30 hores). Si dia 26 no han estat abonats, se cediran a altres per ordre de llista d'espera. La Parròquia habilitarà un espai dins els jardins per a la gent que vulgui quedar a berenar o dinar i no facin calderó... Els TRASTS gestionats per l'Ajuntament, es distribuïran divendres 29 de març a les 8 hores a Crestatx.

Informem que la ubicació de la zona d'aparcament ha canviat, enguany estarà ubicada a un solar a la dreta abans d'arribar a l'ermita, estarà degudament senyalitzat. Per tant, a la zona d'esbarjo del costat de l'ermita únicament i podran accedir els vehicles per descarregar i carregar, i després s'hauran d'estacionar a la zona habilitada per l'aparcament.

Tercera festa de Pasqua Diada del Pancaritat 2 d'abril de 2024

- 09:00 **Repic de campanes** al cloquer de l'església parroquial de sa Pobra.
- Tradicional **romiatge a Crestatx** on la patrona de sa Pobra, santa Margalida, és portada pels barretiners i barretineres.
 - Durant tota la diada **sonada de les colles de xeremiers** "Els Xirois", "Germans Aloy" i "Xerebiols". També actuarà la Xaranga de la banda de música de sa Pobra.
- 10:30 **XVIII Concert de Pasqua** a càrrec de la Coral de sa Pobra.
- 11:30 **Missa solemne.**
- 12:30 LX Certamen de **Cançons de Treball del Camp** de Mallorca i **Festival Infantil** de la Cançó Poblera a càrrec dels alumnes de l'escola Festa de sa Ximbomba.
- 15:30 Jocs i corregudes de **joies.**
- 17:45 Volada d'avellanes, coets **fi de festa.**
- 19:00 Retorn a sa Pobra i **cloenda** del romiatge.
- 20:00 **Arribada a sa Pobra**, entrada pel carrer Comerç, carrer Mercat, plaça Major i carrer Església fins l'església parroquial i a continuació **Ballada popular** a càrrec de Marjal en Festa a la plaça Major.

Coral i Banda de sa Pobla

Organitza:

amb la col·laboració de:

Ajuntament de sa Pobla

Parròquia
Sant Antoni Abat

Banda i Escola de

Música de Sa Pobla